

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 20, 2016

Nummer 20, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:851](#) 13-05-2016

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:2743](#) 21-09-2016

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:1707](#) 03-05-2016

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:3871](#) 11-05-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:4868](#) 03-05-2016

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:2748](#) 06-04-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:4733](#) 15-03-2016

RECHTSPRAAK

Afwijking van de draagplicht van de helft voor de schulden van de gemeenschap, nu de man de handtekening van de vrouw op de kredietovereenkomst heeft vervalst en de financiële positie van de vrouw erg zwak is.

In geschil is de verdeling van de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap. De man verzoekt te bepalen dat beide partijen voor de helft draagplichtig zijn met betrekking tot de (zakelijke) geldschuld bij Interbank. De vrouw voert verweer.

Het hof overweegt als volgt. Niet ter discussie staat dat partijen in algehele gemeenschap van goederen waren gehuwd. De huwelijksgemeenschap is ontbonden door het indienen van het verzoekschrift tot echtscheiding bij de rechtbank. De echtgenoten hebben een gelijk aandeel in die ontbonden huwelijksgemeenschap. Wat betreft de op de peildatum bestaande gemeenschapsschulden betekent dat dat ieder van de (ex-)echtgenoten de helft van die gemeenschapsschulden moet dragen (artikel 1:100 lid 1 BW). Voor zover een van de partijen meer zou voldoen dan de helft van de gemeenschapsschulden, heeft die partij een regresrecht jegens de andere partij. Aan de orde is de vraag of van deze onderlinge draagplicht dient te worden afgeweken, hetgeen in zeer bijzondere omstandigheden op grond van maatstaven van redelijkheid en billijkheid mogelijk is.

Het hof beantwoordt die vraag bevestigend en overweegt daartoe als volgt. Gedurende het huwelijk van partijen had de man een onderneming. Ten behoeve van die 'onderneming' is een doorlopend krediet afgesloten bij de Interbank. De rechtbank heeft vastgesteld dat de man de handtekening van de vrouw op die kredietovereenkomst heeft vervalst. Die vaststelling heeft de man in hoger beroep onvoldoende bestreden, zodat dit voor het hof vaststaat. Nog voordat 'de onderneming' aan de man is toegedeeld, heeft de man deze onderneming verkocht. Onder onderneming verstaat het hof in dit geval de activa en passiva. Een onderneming is geen goed en kan als zodanig niet worden overgedragen. Het zijn de activa en passiva die worden overgedragen en voor de overdracht van passiva (schuldvernieuwing) is de medewerking nodig van de crediteur. Hij was op dat moment niet beschikkingsbevoegd om alleen tot overdracht van 'de onderneming' over te gaan (artikel 3:170 BW). Voor de overdracht

was de medewerking van de vrouw noodzakelijk geweest. Het hof overweegt voorts dat de vrouw een uitkering heeft. Van deze uitkering leeft zij met de kinderen van partijen. Er is beslag gelegd op de uitkering van de vrouw vanwege huurschulden van partijen. De financiële positie van de vrouw is zeer zwak. De man betaalt geen kinderalimentatie en gelet op haar financiële situatie, is de vrouw niet in staat enige betaling met betrekking tot de lening bij de Interbank te verrichten. Gelet hierop kan van de vrouw in de interne verhouding tot de man naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet worden verlangd dat zij bijdraagt in de aflossing en rentetermijnen van de lening aan Interbank. In het licht van die zeer bijzondere omstandigheden is het hof van oordeel dat de man in de onderlinge verhouding van partijen de schuld bij Interbank geheel moet dragen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:2743

Zaaknummer: 200.139.512-01

RECHTSPRAAK

Moeder verzoekt het gezamenlijk gezag te beëindigen en haar alleen met het gezag te belasten. Vader is opgenomen in een GGZ-instelling en heeft een verstrekend straat- en contactverbod van een jaar. Gelet hierop is er tijdelijke onmogelijkheid voor de vader om het gezag uit te oefenen. Het gezag van de vader is daarom geschorst. De moeder oefent het gezag voorlopig alleen uit, zolang de behandeling van de vader voortduurt. Rechtbank houdt de zaak aan.

De moeder heeft verzocht het gezamenlijk gezag te beëindigen en haar met het eenhoofdig gezag over het kind te belasten. De vader heeft gemotiveerd verweer gevoerd.

Uit artikel 1:253q lid 1 BW blijkt dat, wanneer een van de ouders die gezamenlijk het gezag over hun minderjarige kind uitoefenen, daartoe op een van de in artikel 1:246 BW genoemde gronden onbevoegd is, de andere ouder alleen het gezag over het kind uitoefent. Conform artikel 1:253r lid 1 aanhef en onder a BW is het bepaald in artikel 1:253q BW van overeenkomstige toepassing, indien een van de ouders al dan niet tijdelijk in de onmogelijkheid verkeert het gezag uit te oefenen. Gedurende de tijd waarin deze omstandigheid zich voordoet, is het gezag van die ouder geschorst en wordt het gezag voortaan door de andere ouder alleen uitgeoefend.

Gelet op het feit dat de vader is opgenomen in een verslavingskliniek en tot eind januari 2017 is verboden om contact met de moeder te hebben vanwege een verstrekend straat- en contactverbod, stelt de rechtbank vast dat het tijdelijk onmogelijk is voor de vader om het ouderlijk gezag uit te oefenen. Dit betekent dat het gezag van de vader op grond van artikel 1:253r BW in verbinding met artikel 1:253q BW van rechtswege is geschorst en de moeder het gezag over het kind voorlopig alleen uitoefent, in elk geval zolang de behandeling van de vader duurt. De rechtbank zal de zaak aanhouden voor een periode van zes maanden, in afwachting van het verloop van de behandeling van de vader.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 11-05-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:3871

Zaaknummer: C/15/236596 / FA RK 15-7741

RECHTSPRAAK

Testamentaire voogdes wordt na overlijden van de moeder niet met het gezag belast. Jeugdbescherming wordt tot voogdes benoemd.

De moeder is via Marktplaats in aanraking gekomen met de beoogd testamentair voogdes. Vanaf begin 2011 heeft zij de beoogd voogdes en haar echtgenoot veelvuldig verzocht zorg te dragen voor haar kind. Tot april 2013 is hieraan invulling gegeven. De moeder heeft in 2012 de beoogde voogdes bij testament als zodanig aangewezen. Na een ruzie is het kind weggehaald bij het gastgezin. Het kind heeft vervolgens ongeveer een half jaar bij haar grootmoeder verbleven. Na weer een ruzie met de grootmoeder verbleef het kind bij haar moeder. Eind november 2015 zijn het kind en een tweede, in 2014 geboren, kind bij de moeder weggehaald, omdat het slecht met de moeder ging. De moeder heeft in december 2015 zelfmoord gepleegd.

De testamentaire voogdes verzoekt de rechtbank haar en haar echtgenoot tot voogden over de minderjarige te benoemen. De Raad voor de Kinderbescherming heeft verzocht Jeugdbescherming Haaglanden tot voogd te benoemen.

De rechtbank overweegt dat de testamentaire voogdij begint op het tijdstip dat de voogdij is aanvaard. In dit geval heeft geen aanvaarding plaatsgevonden. Weliswaar heeft de beoogde testamentaire voogdes een brief aan de rechtbank geschreven dat zij de voogdij wilde aanvaarden, maar aanvaarding vindt plaats door een ter griffie van de rechtbank in persoon afgelegde verklaring. Een brief is daarmee niet gelijk te stellen.

De rechtbank overweegt dat zij de beoogd testamentair voogdes niet in de gelegenheid zal stellen alsnog de voogdij te aanvaarden in verband met het volgende.

Op het tijdstip van het aanwijzen van de testamentaire voogd door de moeder lag de situatie heel anders dan op het moment van het overlijden van de moeder. Op laatstgenoemd moment had de minderjarige al bijna drie jaar geen enkel contact gehad met het gastgezin. De rechtbank is van oordeel dat de moeder de testamentaire aanwijzing had moeten intrekken. Voorts is de rechtbank van oordeel dat rond het overlijden van de moeder zij feitelijk niet in staat was het gezag uit te oefenen, gelet op haar psychische toestand. Die situatie moet gelijkgesteld worden met die van artikel 1:293 aanhef en onder b BW, waarin is bepaald dat de

door de ouder bij testament getroffen regeling geen gevolg heeft of vervalt, indien en voor zover de ouder op het tijdstip van zijn overlijden het gezag over zijn kinderen niet heeft. De ratio van deze regeling is dat een ouder aan wie het gezag is ontnomen, niet moet kunnen bepalen aan wie na zijn overlijden het gezag toekomt.

Voorts vergt het belang van de minderjarige dat zij de komende tijd bij haar grootmoeder blijft wonen. De minderjarige heeft door de vele wisselingen in de woonsituatie en de psychische toestand van haar moeder een complexe voorgeschiedenis. Het weghalen van de minderjarige uit haar vertrouwde omgeving zou opnieuw traumatisch zijn. Voorts zou zij niet gescheiden moeten worden van haar kleine broertje. Ook de grootouders steunen de benoeming van de testamentair voogdes niet.

De rechtbank benoemt dan ook Jeugdbescherming Haaglanden tot voogd.

Kanttekening: Het is opvallend dat de rechtbank ook de tijdelijke onmogelijkheid tot gezagsuitoefening laat vallen onder de situatie van artikel 1:293 aanhef en onder b BW. Met die strekking is de bepaling niet geschreven. SW

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-05-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:4868

Zaaknummer: C/09/504990 / FA RK 16-962

RECHTSPRAAK

Pensioenverweer (artikel 1:153 BW). Hof honoreert het pensioenverweer van de vrouw in hoger beroep. Als gevolg van de echtscheiding kan het uitzicht van de vrouw op partnerpensioen van de Verenigde Naties in ernstige mate verminderen of teloorgaan. Er is geen billijke voorziening getroffen. Daarom wordt het verzoek tot echtscheiding in hoger beroep afgewezen. Verder verklaart het hof de jongmeerderjarige niet-ontvankelijk in zijn hoger beroep tegen de nevenvoorziening over de kinderalimentatie.

Ontvankelijkheid jongmeerderjarige in hoger beroep van nevenvoorziening

De jongmeerderjarige heeft zelfstandig hoger beroep ingesteld van de kinderalimentatievoorziening om te bereiken dat de kosten van levensonderhoud en studie rechtstreeks aan hem worden betaald. Het hof verklaart de jongmeerderjarige niet-ontvankelijk in zijn hoger beroep, omdat het recht van hoger beroep van een nevenvoorziening als hier aan de orde slechts toekomt aan de ouders. Daarbij komt dat in een echtscheidingsprocedure de rechter slechts nevenvoorzieningen betreffende minderjarige kinderen van de echtgenoten kan treffen en dus geen nevenvoorziening kan treffen ten aanzien van de jongmeerderjarige.

Pensioenverweer

Het hof overweegt eerst dat de duurzame ontwrichting van het huwelijk niet in overwegende mate is te wijten aan de vrouw die, zou dat het geval zijn, geen beroep op het pensioenverweer zou toekomen. Voorts overweegt het hof dat niet redelijkerwijs te verwachten is dat de vrouw zelf voldoende voorzieningen kan treffen. Een voorziening die het verminderen of wegvallen van het partnerpensioen compenseert omvat een bedrag van ongeveer USD 450.000, zo is onbetwist door de vrouw gesteld. De vrouw beschikt redelijkerwijs niet over voldoende middelen om dit verlies te compenseren. Niet verwacht mag worden dat zij de door haar bewoonde woning geheel te gelde zou moeten maken om dit verlies te compenseren. De overige vermogensbestanddelen van de vrouw staan of niet vast of zijn te onzeker om daarvan

uit te gaan. De vrouw zou haar hele liquide vermogen ter compensatie moeten inzetten. Dat kan redelijkerwijs niet van haar worden gevergd.

Omtrent het verlies van partnerpensioen overweegt het hof als volgt. Ingevolge artikel 35bis VN-pensioenreglement zal, indien de man binnen vijftien jaar na het eindigen van het huwelijk met de vrouw zou overlijden en dan met een ander gehuwd zal blijken te zijn, het partnerpensioen voor de vrouw afnemen, omdat zij dat in dat geval zal moeten delen met de weduwe van de man, naar rato van de duur van hun respectieve huwelijken. Voorts wijst de vrouw er terecht op dat in het statistisch niet onwaarschijnlijke geval dat de man, geboren in 1959, nog later komt te overlijden, de vrouw hoogstwaarschijnlijk in het geheel geen partnerpensioen meer zal ontvangen, omdat zij daarvoor dan nog slechts in aanmerking komt indien de man op het moment van overlijden alimentatieplichtig voor haar is, hetgeen niet waarschijnlijk is, gelet op de alimentatietermijn van twaalf jaar in Nederland. Dit betekent naar het oordeel van het hof dat de vrouw terecht aanvoert dat als gevolg van de echtscheiding haar uitzicht op partnerpensioen afhankelijk van de omstandigheden in ernstige mate kan verminderen of zelfs teloor kan gaan. Dat de man anderszins een voldoende billijke voorziening ten behoeve van de vrouw heeft getroffen, staat niet vast.

Het hof overweegt dat de echtscheiding eerst kan worden uitgesproken als alsnog een billijke voorziening is getroffen. Het hof vernietigt dan ook alle beschikkingen waarvan beroep.

Kanttekening: In Nederland is steeds geaccepteerd dat het bijzonder partnerpensioen dat ziet op het opgebouwde partnerpensioen gedurende het huwelijk een billijke voorziening oplevert. Het hof lijkt ervan uit te gaan dat de Amerikaanse regeling die in dit opzicht gelijk luidt, geen billijke voorziening impliceert. De onbillijkheid van de Amerikaanse regeling is mijns inziens uitsluitend gelegen in het feit dat, indien de man later dan vijftien jaar na de echtscheiding overlijdt, er geen partnerpensioen is voor de vrouw. SW

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 03-05-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:1707

Zaaknummer: 200.174.387/01

RECHTSPRAAK

Ontkenning vaderschap door de moeder. De moeder dient het verzoek tot ontkenning te laat in. Volgens de rechtbank is het vasthouden aan de termijn van één jaar na de geboorte in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid een ongerechtvaardigde inmenging in het familie- en gezinsleven van de moeder.

De rechtbank gaat eerst na of zij rechtsmacht heeft en welk recht van toepassing is. De rechtbank gaat uit van rechtsmacht, nu moeder en kind hun gewone verblijfplaats in Nederland hebben. Vervolgens gaat de rechtbank na welk recht van toepassing is. De rechtbank is van oordeel dat ten aanzien van de vader onduidelijk is welke nationaliteit deze heeft ten tijde van de geboorte van het kind. Voorts stelt de rechtbank vast dat ten tijde van de geboorte ten aanzien van de moeder in de basisregistratie personen (BRP) was opgenomen dat haar nationaliteit onbekend was. De moeder heeft echter bij haar eerste gehoor door de IND verklaard dat zij de Somalische nationaliteit heeft. Zij heeft dat ook tegenover de bijzondere curator verklaard. De rechtbank oordeelt evenwel dat de moeder aan die nationaliteit niet gehouden dient te worden. De rechtbank past daartoe artikel 10:17 BW toe dat bepaalt dat de persoonlijke staat van een vreemdeling aan wie een verblijfsvergunning als bedoeld is artikel 28 of 33 Vw is verleend, beheerst wordt door het recht van zijn woonplaats of als hij die niet heeft, zijn verblijfplaats. Ten tijde van de geboorte had de moeder nog niet de Nederlandse nationaliteit. Zij beschikte op dat moment over een verblijfsvergunning 'asiel onbepaalde tijd'. Op het verzoek is dan ook Nederlands recht van toepassing.

De rechtbank stelt vervolgens vast dat de moeder haar verzoek tot ontkenning van het vaderschap niet-verschoonbaar te laat heeft ingediend, namelijk meer dan één jaar nadat zij op de hoogte was dan wel had kunnen zijn van het feit dat de minderjarige staande huwelijk was geboren en de man derhalve als juridische vader werd aangemerkt. De rechtbank oordeelt dat de gestelde termijn van één jaar in dit geval een ontoelaatbare inmenging in het 'family life' van de moeder oplevert en daarmee in strijd is met artikel 8 EVRM. De rechtbank overweegt daartoe als volgt.

Hoewel in beginsel het stellen van termijnen geen ongerechtvaardigde inmenging is in het familie- en gezinsleven van betrokkenen in de zin van artikel 8 EVRM, is de rechtbank van oordeel dat het vasthouden aan de termijn van één jaar in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid wel een ongerechtvaardigde inmenging in het familie- en gezinsleven van de moeder oplevert en in zoverre strijdig is met artikel 8 EVRM. Het respect voor het familie- en gezinsleven eist in deze zaak dat het belang van de biologische en maatschappelijke werkelijkheid prevaleert boven het belang van de strikte hantering van de in artikel 1:200 BW gestelde termijn en de daarmee voorgestane rechtszekerheid. De moeder is dan ook ontvankelijk in haar verzoek. De rechtbank heeft daarbij in overweging genomen dat er geen enkel contact meer is geweest met de man sinds de komst van de moeder naar Nederland. De moeder is daarbij van mening dat haar huwelijk reeds lange tijd op traditionele wijze en naar Somalisch recht is beëindigd en er geen enkele band meer is met de man. De man is niet op de hoogte van het bestaan van de minderjarige. De minderjarige onderhoudt een affectieve band met haar biologische vader, zodat sprake is van *family life* tussen hen. Deze vader heeft tegenover de bijzondere curator verklaard over te zullen gaan tot erkenning van de minderjarige zodra dat mogelijk is. Op grond van het voorgaande constateert de rechtbank dat handhaving van de wettelijke presumptie van het vaderschap niet wenselijk is.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 06-04-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:2748

Zaaknummer: C/15/229625 / FA RK 15-4337

RECHTSPRAAK

Rechtbank wijst verzoek om partneralimentatie af. Van de man kan niet worden gevergd dat hij inteert op het vermogen ten behoeve van de partneralimentatie voor de vrouw, nu de vrouw, via de verrekening van dit vermogen op grond van de huwelijkse voorwaarden, in feit recht heeft op de helft van de omvang van dit vermogen.

De vrouw stelt zich op het standpunt dat de man draagkracht heeft om een partneralimentatie te betalen van € 2.000 per maand. Zij voert daartoe aan dat de man de laatste jaren van het huwelijk zichzelf maandelijks € 2.500 bruto uitkeerde. Dat hij dit thans niet meer doet, betekent volgens de vrouw niet dat hij geen draagkracht meer heeft, nu de draagkracht ook wordt bepaald door het vermogen van de man. Volgens de vrouw kan van de man worden verwacht dat hij inteert op zijn vermogen.

De man betwist de stellingen van de vrouw. Volgens de man zal de vrouw moeten kiezen tussen ofwel partneralimentatie ofwel verdeling van de waarde van de aandelen. Zij kan niet en al genieten over de onttrekkingen en de helft van de waarde van de aandelen per 1 mei 2014 ontvangen, nu als gevolg van de maandelijkse onttrekkingen, waaruit de partneralimentatie zou moeten worden betaald de waarde van de onderneming maandelijks daalt.

De rechtbank overweegt als volgt. De man ontving tot 1 januari 2015 uit de onderneming € 30.000 bruto per jaar. Na verkoop van het pand in 2013 verrichtte de man geen noemenswaardige werkzaamheden meer voor de vennootschap, waardoor een vergoeding in de vorm van salaris zowel in bedrijfseconomische als in fiscale zin, niet langer aanvaardbaar was. Het ontbreken van inkomsten in de vorm van salaris wordt als zodanig door de vrouw niet betwist. Echter, de draagkracht wordt niet alleen door inkomen uit arbeid, maar ook door (inkomen) uit vermogen bepaald. Het antwoord op de vraag of in een concreet geval van een alimentatieplichtige kan worden gevergd dat hij inteert op zijn vermogen hangt af van de omstandigheden van het geval. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat de man thans wat betreft zijn eigen levensonderhoud inteert op het vermogen uit de onderneming, zijnde het vermogen dat in het kader van de huwelijkse voorwaarden moet worden verrekend. Naar het oordeel van de rechtbank kan van de man niet worden gevergd

dat hij op dit vermogen inteert ten behoeve van de betaling van partneralimentatie aan de vrouw, nu de vrouw via de verrekening van dit vermogen op grond van de huwelijkse voorwaarden, in feite recht heeft op de helft van de omvang van dit vermogen. Voorts is niet gebleken dat de man nog andere inkomsten heeft of redelijkerwijs op korte termijn kan verwerven waaruit eventueel een partneralimentatie zou kunnen worden voldaan. Het verzoek van de vrouw om partneralimentatie wordt dan ook afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-03-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:4733

Zaaknummer: C/09/485060 en C/09/497009

RECHTSPRAAK

De door de moeder aan haar nieuwe partner gegeven toestemming tot erkenning was slechts voorwaardelijk, nu de verwekker vóór die erkenning door middel van een brief van zijn advocaat aan de moeder heeft verzocht om hem toestemming te geven tot erkenning en hij vervolgens binnen de termijn van drie maanden een verzoek bij de rechtbank tot vervangende toestemming tot erkenning heeft ingediend.

De man en de moeder hebben een affectieve relatie met elkaar gehad. Uit deze relatie is in 2010 een dochter geboren. De man is de verwekker van de dochter. Sinds november 2012 heeft de moeder een relatie met Y.

De advocaat van de man heeft de moeder medio september 2013 bij brief verzocht om binnen een week te laten weten of zij wil meewerken aan de erkenning van de dochter door de man, met aankondiging dat, bij gebreke daarvan, de rechter zal worden verzocht de man vervangende toestemming tot erkenning te geven. De dochter is eind september 2013 met toestemming van de moeder erkend door Y. De man heeft de rechtbank medio oktober 2013 verzocht om de erkenning door Y te vernietigen. Daarnaast heeft hij verzocht om hem vervangende toestemming tot erkenning van de dochter te verlenen.

De rechtbank heeft de verzochte vervangende toestemming verleend, met last tot doorhaling van de latere vermelding van de erkenning van de dochter door Y in de registers van de burgerlijke stand.

Het hof heeft de uitspraak van de rechtbank vernietigd en de man niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoeken. Het heeft daaraan het volgende ten grondslag gelegd. De moeder heeft aan Y toestemming tot erkenning verleend vóór de dag waarop de man zijn verzoekschrift bij de rechtbank heeft ingediend. De man was reeds toen de moeder zwanger was van de dochter, ervan op de hoogte dat hij de verwekker was. Hij heeft dan ook sinds hij daarmee bekend was, en in elk geval vanaf de geboorte van de dochter in 2010, de mogelijkheid gehad de dochter te erkennen dan wel vervangende toestemming daartoe te vragen. De man had derhalve veel

eerder dan hij heeft gedaan vervangende toestemming kunnen verzoeken. De door de man aangevoerde omstandigheden zijn niet voldoende om aan te nemen dat deze aan een eerder verzoek tot vervangende toestemming in de weg stonden. Ook anderszins is het hof niet van zodanige omstandigheden gebleken.

In cassatie klaagt de man over het oordeel van het hof dat hij niet-ontvankelijk is in zijn verzoek om vervangende toestemming tot erkenning omdat hij niet tijdig om die toestemming heeft verzocht.

De Hoge Raad stelt het volgende voorop. In de uitspraak van 30 oktober 2015 (ECLI:NL:HR:2015:3196) heeft de Hoge Raad aanleiding gezien om de regel dat de moeder van het kind aan een andere man dan de verwekker slechts voorwaardelijk toestemming kan verlenen om het kind te erkennen indien de verwekker voordien een verzoek om vervangende toestemming bij de rechtbank heeft ingediend (HR 31 mei 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE0745), ook te aanvaarden voor het geval de verwekker door middel van een brief van een advocaat aan de moeder (of aan haar advocaat) om toestemming tot erkenning heeft verzocht. De Hoge Raad overwoog toen dat een na een zodanige brief door de moeder aan een andere man gegeven toestemming tot erkenning slechts een voorwaardelijk karakter heeft zolang niet een (nadien) door de verwekker verzochte vervangende toestemming bij een definitief geworden rechterlijke beslissing is geweigerd. Teneinde te voorkomen dat de situatie te lang ongewis blijft, dient de verwekker het verzoek om vervangende toestemming bij de rechtbank in te dienen uiterlijk drie maanden na de dag waarop de brief van de advocaat aan de moeder is verzonden; bij gebreke daarvan wordt een door de moeder aan een andere man gegeven toestemming onvoorwaardelijk.

In deze zaak heeft de man door middel van een brief van zijn advocaat van medio september 2013 aan de moeder verzocht hem toestemming te verlenen om de dochter te erkennen. Het verzoekschrift is medio oktober 2013 bij de rechtbank ingediend, derhalve binnen de zojuist vermelde termijn van drie maanden. Dat brengt mee dat het de man terecht heeft betoogd dat de toestemming van de moeder voor de erkenning van de dochter door Y, die eind september 2013 heeft plaatsgevonden, nog slechts een voorwaardelijk karakter had. Het hof had daarom moeten beoordelen of aan de man vervangende toestemming tot erkenning kon worden verleend. De Hoge Raad vernietigt de beslissing van het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:851

Zaaknummer: 15/02613

Wetsartikelen: 1:204 BW